

D ů v o d y:

Napadené usnesení odpovídá úplně zákonu a stavu věci a poukazuje Nejvyšší soud na správné jeho odůvodnění. Vzhledem k obsahu dovolací stížnosti dodává se toto: Oddělené bydliště povoluje se arcib. dle předpisu § 107 a násl. obč. zák., tedy na základě hmotného práva. Než na řízení nutno při tom použítí ustanovení exekučního řádu, jelikož ustanovení hmotného práva ohledně způsobu řízení žádných předpisů neobsahují; článek XXVII. uvoz. zák. k exek. řádu nařizuje pak výslovně, že při zajišťovacích opatřeních, třeba že jsou přípustná dle jiných dosavadních zákonů, exekučním řádem nedotknutých, nutno šetřiti předpisu exekučního řádu o úkonech exekučních ku zajištění pohledávek peněžitých (§§ 370—377 ex. ř.) a o prozatímních opatřeních (§§ 378—402 ex. ř.). Stížnost do usnesení okresního soudu byla tedy v tomto případě dle § 402 a 65 ex. ř. podána ve lhůtě 8 dnů po doručení usnesení okresního soudu a, když se tak nestalo, a stížnost byla dle spisu podána teprve 13. dne, odmítl právem rekursní soud tuto stížnost.

Čís. 1127.

Vrácením pozbývá moci veřejné listiny pouze snímek notářského spisu (§ 101, odstavec druhý, not. ř.) nikoli též sám notářský spis.

Na základě pouhého, byť i ověřeného opisu snímku notářského spisu nelze povolití knihovní vklad.

Záznam knihovních práv na základě notářského spisu jest vyloučen.

(Rozh. ze dne 12. července 1921, R I 874/21.)

Knihovní soud vyhověl žádosti, by na základě opisu snímku notářského spisu, kterýžto snímek byl již dříve notáři vrácen, zaznamenalo se právo vlastnické. Rekursní soud zamítl knihovní žádost. Důvody: Listinou, na základě které povolen byl záznam práva vlastnického, je notářsky ověřený opis snímku notářského spisu ze dne 3. prosince 1919, který byl zřízen o smlouvě mezi manžely. Tento notářský spis, jakož i jeho vyhotovení, dle zákona vydané, jest veřejnou listinou dle § 2 not. ř. a § 33 lit. a) knih. zák. a může se dle posléz uvedeného ustanovení státi podle něho knihovní vklad. Dle § 87 knih. zák. musí býti listiny, podle nichž se má státi knihovní zápis, předloženy v prvopisu; při notářských spisech rozumí se tím jeho vyhotovení, vyhovující předpisu notářského řádu; ověřený opis notářského spisu nestačí. Jak výše uvedeno, byl ku knihovní žádosti připojen pouze opis snímku notářského spisu; snímek sám nemohl býti předložen, poněvadž dle potvrzení notáře ze dne 10. června 1920, na opisu snímku se nalézajícího, byl snímek vrácen a ; ozbyl platnosti veřejné listiny, což žadatelka sama v žádosti uvádí.

Pozbyl-li však notářský spis platnosti veřejné listiny, nelze na základě smlouvy, spisem tím osvědčené, povolití knihovní zápis, a to ani vklad ani záznam, poněvadž dle § 26 knih. zák. může býti povolen vklad a záznam jen na základě listin, jež byly vyhotoveny ve formě, k platnosti jichž předepsané. Dle § 1 lit. b) zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. z. vyžaduje se k platnosti vstupní smlouvy mezi manžely notářského

spisu. Poněvadž zde není této zákonné náležitosti vzhledem k tomu, že notářský spis pozbyl platnosti listiny veřejné, jest zamítnutí žádosti odůvodněno předpisem § 26 knih. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekurs není odůvodněn a lze v celku poukázat na správné odůvodnění usnesení rekursního soudu, pokud jest obsaženo v prvním odstavci jeho důvodu. Nesprávná jest však argumentace obsažená v dalším odstavci, pokud se odvozuje zamítací důvod také z okolnosti, že notářský spis pozbyl platnosti veřejné listiny, neboť názor ten odporuje věci i zákonu. Vrácením snímku ze spisu, notářského pozbyl dle § 101 not. řádu jen snímek moci veřejné listiny, nikoli však také notářský spis platnosti veřejné listiny, a poukazuje se v té příčině na §§ 91 a násl. not. řádu, které obsahují podrobné předpisy o tom, kterým osobám mohou býti vydávány snímky ze spisů notářských a za kterých podmínek a opatrností může býti určité osobě vydán snímek nový. V daném případě jde o smlouvu mezi manžely, k jejíž platnosti vyžaduje se dle § 1 zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. forma notářského spisu a na základě snímku z notářského spisu mohlo býti žádáno jen o vklad knihovních práv z notářského spisu pro stěžovatelku plynoucích. Záznam těchto knihovních práv byl však dle tohoto notářského spisu vůbec vyloučen (§§ 35 až 38 knihovního zákona). Podmínkou vkladu těchto knihovních práv bylo však, by snímek ze spisu notářského byl k žádosti přiložen v prvopisu (§§ 31, 33 a) a 87 knih. zák.). Na základě pouhých, byť i ověřených opisů knihovní zápis povolití nelze a § 88 knih. zákona předpisuje, v kterých případech lze žádost, pouhými opisy doloženou, k zajištění knihovního pořadí knihovně poznamenati »až do dojití prvopisu«. O takový případ však nejde a zamítací důvod spočívá správně jedině v tom, že, nehledě ani k tomu, že mohlo býti žádáno jedině o vklad v žádosti uvedených práv, nebyl k žádosti v prvopisu předložen snímek z notářského spisu, vyhovující předpisům oddílu IV. not. řádu. Tím vyvráceny jsou zároveň vývody dovolacího rekursu a v něm obsažený zřejmě nesprávný náhled, že notářský spis, i když pozbyl platnosti veřejné listiny, zůstává v platnosti jako listina soukromá.

Čís. 1128.

Zákon o společnostech s ručením obmezeným.

Jednatelé tuzemské společnosti s r. o. musí míti bydliště v tuzemsku.

(Rozh. ze dne 12. července 1921, R I 878/21.)

Rejstříkový soud zamítl návrh, by zapsán byl Karel M. v Berné za jednatele tuzemské společnosti s r. o. Důvody: Dle §§ 122 a 123 zák. ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. podléhají prohlášení, v § 9 čís. 2, 10, 26, 53, 56 cit. zák. uvedená, která musí býti podána všemi jednately, trestní sankci. Z toho plyne s logickou důsledností, že všichni